

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ IVAN D'URGEL

ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΕΡΙΚΑ χρόνια πρό Χριστού, ζούσε στην 'Ελλάδα της Λοκρίδας ένας φιλόσοφος, που λεγόταν Τιμανδρός.

Ήταν ένας γεροντάκος κοντός, αδύνατος, πάμπαιχος κι είχε αφιερώσει δλόκληρη τη ζωή του στη μελέτη. Και τόσο είχε αποροφηθεί στο διάβασμα και στο γράψιμο, ώστε ήταν διαρκώς αφηρημένος. Βγαίνοντας στην πόλη, σπάνια, σκουνηφοδός άπανά στους διαβάτες, μουρμούριζε και μονολογούσε, κι' όσαι τόν έθλεταν, έλεγαν :

—Νά, ό τρελλός!

Κι' όμως, οι συγγράμματα αυτού του γεροντάκου θαυμάζονταν όν όλον τόν κόσμο, και πολύ πολύ στην Ρώμη, που ήταν τότε η μεγαλύτερη πόλις Πολλοί Ρωμαίοι, μάλιστα, τόν είχαν σαν 'τάξιμο' να πάνε στην 'Ελλάδα, και γυρίζοντας ύστερα, να λένε με υπερηφάνεια :

—Είδαμε τόν Τιμανδρό!

Ο φιλόσοφος όμως, αγνοώντας τη δόξα του, ζούσε σαν μέσα σ' ένα όνειρο. Πολλές φορές, αποροφημένος άπ' τη μελέτη του, λησμονούσε και να φάη ακόμη!

Κοντά του είχε πάρει ένα όρανο ό άγοράκι. ώς δεκαπέντε χρόνων, τό όποιο λεγόταν Δίφυλος. Σεβόταν σαν πατέρα του, τόν όρανο φίλοσοφο, και τόν όπηρετούσε με άφοοσίσι στις δουλειές του όπιτιού.

Κάποιο καλοκαίρινό βράδυ, ό Τιμανδρός—πού ήταν πολύ αδύνατος κι' έξαντλημένος, τις τελευταίες έκεινες ήμέρες—έγινε στόν Δίφυλο να πλησίαση. Και βροντάς του—άνάμεσα άπ' τις τρώπες της στέγης—τά πρώτα άστέρια που έλαμπαν στόν όρανό, τού έπτε με τρεμουλιαστή φωνή :

—Ω, Δίφυλε!... Δέν θα λάμψουν άφριο για μένα, αυτό τά τά φατεινά στολιδιά του όρανοού!... Η άπομνή νύχτα, θά είνε ή τελευταία μου. Οι Θεοί με φανάζουν πειό κοντά τους... Μην κλάεις, παιδί μου!... Ο θάνατος δέν είνε μικρός, στην ήλικία μου... Άναψε τό λυχνάρι τώρα, παιδί μου, γιατί ή νύχτα μάς τόλιξε με τά σκοτάδια της κιόλας!

—Άλλοίμονο, γεροντά μου! ψιθύρισε ό Δίφυλος, δακρυομένος. Όύτε σταλαγματιά λαδιού δέν έχομε!

—Τρέξε ν' αγοράσής!

—Δέν έχομε καθόλου χρήματα!

Ο γεροφιλόσοφος στέναξε βαθιά, τότε. Ο Δίφυλος συγκινήθηκε τόσο πολύ, άπ' τη βουθή αυτή άπελπίσια του έυεργέτη του, ώστε πήρε τό λυχνάρι ξαφνικά κι' έβγαλε, άκ' και δέν ήλπιζε να τού δώσουν πουθενά λαδί με πίστωσι...

Στό πρώτο κατάστημα που μπήκε, τούδιδαν άμέσους τήν πίσωτα, με τό δάχτυλο. Στο δεύτερο, τού είπαν μόλις τόν είδαν :

—Δέν έχεις χρήματα, δέν έχω λαδί!

—Όπου κι' άν πήγαίνε ό φτωχός Δίφυλος τόν έδιωχναν με κοροδίες. Τέλος, άναποφάσιτος άν έπρεπε να γυοίσει ή να ξανακαλιθώσι τις άκαρπες προσπάθειές του, στάθηκε σ' ένα σταυροδρόμι.

Άντίκρισε τότε ένα μικρό έμπορικό, που τό κρατούσε μια καλόκαρδη γυναίκα, ή Κλυμένη. Ξέροντας ό Δίφυλος, ότι παρ' όλη τη φτώχεια της ή Κλυμένη ήταν συμπονετική, μπήκε στο έμπορικό της.

Τή βρήκε όμως, να κλαίει με μαύρα δάκρυα. Τό μικρο της έμπορικό ήταν άναστατωμένο : Σπασμένα δοχεία, άναποδογυρισμένες στάμνες, σκόρπια στο πάτωμα έμπορεύματα, κλπ. κλπ.!

—Άλλοίμονο, πώς έγινε αυτή ή καταστροφή; ρώτησε τό παιδί.

—Άχ, τί άτυχη που είμαι! θρήνησε πιο σπαραχτικά ή Κλυμένη. Τήν ώρα που βρισκόμουν στη βρύση, μπήκαν κλέφτες εδώ!... Μου έκλεψαν όλους τούς άμοφρες με τό λαδί όλα τά λιγοστά έμπορεύματά μου, κι' όσα δέν μπόρεσαν να πάρουν μαζί τους όι κακοόργοι, τά έπασαν και τά σκόρπισαν!... Πάει, έχασα πένε δτι είχα και δέν είχα... Τώρα πρέπει να ζητιανεύω, για να ζήσω!.

Χλωμός ό άμοιρος Δίφυλος, έτοιμαζόταν να φύγη, μην τολμώντας να της πη γιατί ήρθε. Η Κλυμένη όμως, πρόσεξε τό λυχνάρι που κρατούσε στο χέρι του, και τόν ρώτησε δακρυομένη ακόμη :

—Λάδι θά ήθελες, ή;

—Ναι... είχα μεγάλη ανάγκη! τράβηξε τό παιδί.

—Νά, μου μένει λίγο ακόμη!... Έδώ... Έδώ στον πάτο αυτού του δοχείου, που δέν έπασσε έντελώς... Γέμισε τό λυχνάρι σου, άγόρι μου!

—Κλυμένη, πριν τό γεμίσω πρέπει να σού πώ τήν άλλη! θεια! μουρμούρισε ό Δίφυλος στενωχαρημένος. Δέν έχω

καθόλου χρήματα!

—Πάρε λαδί, σού είπα!

Ο Δίφυλος δάκρυσε. Γέμισε τό λυχνάρι του, άπλωσε ύστερα έπίσημα τό δεξί του χέρι, κι' έπτε :

—Άν ποτέ μου χαμογέλαση ή Τύχη, όρκίζομαι σ' αυτή τη καί στους άλλους Θεούς, ότι θά σε άποζημιώσω για δλόκληρη τη ζημιά που σούκαμαν ό κλέφτες!

Γύρισε ύστερα γρήγορα στο σπίτι, άναψε τό λυχνάρι, και τδβαλε μπρός στον Τιμανδρό.

Είμαι πολύ ευχαριστημένος από σένα, παιδί μου! ψιθύρισε ό φιλόσοφος τότε. Είθε να σε άνταξιούν οι Θεοί!

Ήσαν όμως και τά τελευταία λόγια του αυτά "Όσο κρατούσε ή νύχτα, και τό λυχνάριού ή φλόγα άγρυπνούσε, τό μάτια του έτοιμοθανάτου φιλόσοφο έμειναν άνοιχτά...

Μόλις όμως άρχισε να σκότειναι τό φυτίλι, και τό φως να τρεμοσβήνη, τό σοφό του κεφάλι έγειρε προς τά πίσω, και τά μάτια του σκοτεινιάσαν...

Τήν άλλη μέρα, τόν έθαψαν χωρίς καμιά πομπή. Τά "πιπλά του δέν είχαν καμιά αξία, και κανένας δέν ήρέθηκε να τ' αγοράση. Οι γειτονες τότε τδβαλαν στο δρόμο, και σύμφωνα με τό νόμο τούς έβαλαν φωτιά και τάκαψαν.

Ο Δίφυλος κράτησε μονάχα τό λυχνάρι του φιλοσόφου—για ένθύμιο— και τδκρυψε κάτω άπ' τόν χιτώνα του. Ύστερα, έξακολουθώντας να κλαίη πικρά για τόν θάνατο του προστάτη του, καθώς και για τήν έγκατάλειψή του άπ' όλους, άργισε να πλανιέται στην πόλι άσικα, νηστικός κι' έξαντλημένος...

Μά ένώ συλλογιζόταν θλιβερά τί θά άπογινόταν—ύστερα άπ' τό χαού τό φιλοσόφου— τρεις ταξειδιώτες άπ' τη Ρώμη μπήκαν στην 'Ελλάδα. Ήταν τρεις πλούσιοι Ρωμαίοι, με μεγάλα άξιώματα στην πατρίδα τους, όι όποίοι έρχόντουσαν έπίτηδες για να δοθν τόν Τιμανδρό.

Όταν έμαθαν τόν θάνατό του, λυπήθηκαν πολύ. Κι' άρχισαν τότε να ρωτούν, όσους έβρισκαν στους δρόμους :

—Πότε μας κάτι, για τόν φιλόσοφο και για τή ζωή του!...

Κανένας όμως δέν ήξερε να τούς πη τίποτε, γιατί όλοι οι νόμοι νόμιζαν για τρελλό τόν Τιμανδρό, και δέν ένδιαφερόντουσαν για τή ζωή του. Τέλος, ένώ οι τρεις ταξειδιώτες έξακολουθούσαν να ζητούν πληροφορίες άπ' τόν κόσμο στην πλάτεια της πόλεως, κάποιος τούς έβειε τόν Δίφυλο—πού περνούσε από κεί, κλαίγοντας—και τούς έπτε :

—Νά, ρωτήσε αυτό τό παιδί, και θά μάθετε πολλά!... Ήταν ψυχοπαίδι του Τιμανδρού, και ζούσε διαρκώς μαζί του!

Άμέσως οι τρεις Ρωμαίοι πλησίασαν τόν Δίφυλο, κι' άρχισαν να τόν παρακαλούν, λέγοντάς του :

—Μίλησε μας... Πές μας κάτι για τόν Τιμανδρό!

Εκείνο τότε, θέλοντας ν' άνακουφιστή άπ' τόν πόνο του, τούς διηγήθηκε όλα όσα ήξερε για τόν νεκρό προστάτη του. Έπειτα τούς μίλησε και για τις τελευταίες ήμέρες της ζωής του, καθώς και για τή μοιραία νύχτα του θανάτου του.

—Νά και τό λυχνάρι που τόν φώτιζε! πρόσθεσε στο τέλος, δείχνοντάς το.

Τά μάτια του πρώτου Ρωμαίου, που τόν έλεγαν Θρακίας, έλαμπαν από χαρά. Άπλωσε τό χέρι του με λαχτάρα, σαν ν' άγγιζε θησαυρό, και ξεφώνισε :

—Παιδί μου, αγοράζω τό λυχνάρι σου!

—Τό αγοράζω κι' εγώ! φώναξε ό δεύτερος.

—Όχι, έμένα να μου τό δώσης! πετάχτηκε με πόθο στα μάτια του, ό τρίτος.

Ο Δίφυλος στεκόταν άμηχανος. "Ηθελε να ευχαριστήση τούς τρεις καλούς εκείνους ανθρώπους—για τό καλόκαρδο ένδιαφέρον τους—άλλά έκαινοι ήσαν τρεις, κι' αυτός μονάχα ένα λυχνάρι είχε!

—Νά τό βάλουμε στη δημοπρασία, τότε! έπτε ό Θρακίας.

Η λύσι ήταν καλή. Άρχίζοντας από δέκα άργαίες δραχμής (τετρακόσιες όδόντα προτολικές "δικές μας!) ή δημοπρασία, κατακυρώθηκε όριστικά στον Θρακία για μισό τάλαντο.

Ήταν τερατικό τό ποσό! Εικοσιτέσσερες χιλιάδες δραχμής προτολικές!

Ο Θρακίας φώναξε τότε τούς ανθρώπους του, και (Η συνέχεια εις τήν σελίδα 607)

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ!

(Συνέχεια έκ της σελίδος 580)

Θώς έμπλεξαν τὰ μαλλιά της τρετά σούματα τῶν προβολέων! Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τῆς ὁμορφῆς Κοζέτας Γκαγιάρ, τὴν ὅποια μῆνες καὶ μῆνες θρηνοῦσε ὅλο τὸ Παρίσι. Καὶ σήμερα, ἂν κ' ἔχουν περάσει ὡσαύτ' ἔξη χρόνια ἀπὸ τότε, οἱ θαυμασταὶ τῆς ἀκόμῃ τὴν θυμοῦνται καὶ τὴν ἀγαποῦν. Κι' ἀπόδειξις αὐτὸ εἶνε ὅτι ὁ μεγαλοπρεπὴς τάφος της σὺ τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Πέρ Λασαίς εἶνε στολισμένος πάντα μ' ἀφθονὰ λουλούδια. Ἡ Κοζέτα Γκαγιάρ ἔχει παραμείνει ἀληγομένη, γιατί εἶχε σταθῆ τυχερῶ: Πέθανε πάνω σὸ μεσουράνιο τῆς δόξας της.

Ἰδοὺ ἀκόμῃ κι' ἄλλη μιά παρόμοια περίπτωση: Πρόκειται γιὰ τὸ τέλος τῆς Χόλυ Τρέβελ, τὴν ὅποια ἔκλαψε ἀληθινὰ ὁλόκληρη ἡ Νέα Ὑόρκη. Ἡ Χόλυ Τρέβελ, ἦταν ἡ πρώτη Ἀμερικανίδα ἀεροπόρος. Εἶχε καταρρίψει ὅλα τὰ σκεδρὰ τοῦ ὕψους, εἶχε νικήσει σὲ πολλοὺς ἀγῶνες τοῦς Ἀμερικανοῦς συναδελφούς της κι' ἦταν ὑπόδειγμα θάρρους κι' ἀποφασιστικότητας. Κι' ὁμως, ἡ Χόλυ Τρέβελ ἦταν ἐρασιτέχνης ἀεροπόρος. Τὸ πραγματικὸ ἐπάγγελμα τῆς ἦταν ἡθοποιός. Ἡ μὴ Τρέβελ ἦταν γνωστὴ σὺ τὸ Μπροντγουάϊ μὲ τ' ὄνομα: Τὸ «Λαστιχένιο Γκέολ», γιατί ἔκανε ἐπικίνδυνες ἀκροβατικές.

Κι' ὡστόσο ἦταν μοιραῖο φαίνεται νὰ πεθάνῃ κ' ἐκείνη ἐντελὸς ἀπρόοπτα, τὴν ἐποχὴ τοῦ ἡ Νέα Ὑόρκη μιλῶσιν γιὰ τοὺς θρῆνοιους της. «Ἐνα πρωὶ, γυρίζοντας σὸ σπίτι της, ὕστερ' ἀπὸ μιά καινοῦργια ἐπιτυχία της σὺ ἀεροδρόμιο, γιὰ νὰ ἐξεκουρασθῆ, θέλησε νὰ πάρῃ, ὅπως πάντα, ἕνα μπάνιο. Πράγματι, κλειστικὴ στὴν ἀθουσα τοῦ μπάνιου καὶ ἐπάλωσε μέσος τὸ ἀραματισμένον λουτρό, πού της εἶχε ἐτοιμάσει ἡ καμαριέρα της. Ξαφνικὰ θυμῆθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ τηλεφωνῆσῃ σὲ κάποια φίλη της. Πῆρε λοιπὸν τὸ ἠλεκτρικὸ κουδούνι στὰ χέρια της καὶ θέλησε νὰ σημῶν. Μ' ἀπὸ μιά νευρική κίνησι τῆς αὐτὸ γλῶστησε κι' ἔπεσε μέσα σὸ νερὸ. Καὶ τότε συνέβη κάτι τοῦμοῦ. Ὁ ἠλεκτρομαγνῆτὸς τοῦ σώματός της διασπείθηκε μέσα σὸ νερὸ. πού ὅς γινώσκον εἶνε καλὸς ἀγῶνας τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, κι' ἡ Χόλυ Τρέβελ ἔπαθε κεραυνόβλοκο ἠλεκτροπληξία. Ἡ ἔντασι τοῦ ἠλεκτρονικῶς πεύματος, καθὸς ἐφακτοῦθηκε κατ' ἄνω, ἦταν διὰ γιγιάδες «βόλτ». Κι' ἔτσι ἡ τοιλοπὴ Ἀμερικανίδα ἐβίωσε στὸν τόπο. Μάταια ἡ καισαυρία της περιέμενε ὄρες κι' ὄρες γιὰ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ. Ὅταν δὲ ἔβγαλε τὴν ὑπονοῦν τῆς ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ τότε εἶπε νεκρὴ τὴν ἀτυχή κινῆσι της. Ἐντροση εἰδοποιήσε αἰσῆσε τοὺς αἰλοὺς τῆς «μὴς» Τρέβελ, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνοήσῃ νὰ διαπιστώσῃ τὴν αἰτία τοῦ τραγικοῦ τέλους της. Ἡ Χόλυ Τρέβελ κηδεύθηκε τὴν ἄλλη μέρα μὲ μενάλῃ ἐπισημοῦτητα κι' ἀπὸ τότε παραμένει ἀξέλαστη ἡ ἀνάμνησις της σ' ὄρους εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ τὴν γνωρίσῃ.

Ὅσο τώρα γιὰ τὴν Ἑβελίνα Χάουπτιαν, εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ Γερμανίς αὐτὴ καλλιτέχνης, δταν κατάλαβε ὅτι τὸ «ἄστρο» της εἶχε ἀρχίσει νὰ δῦν, προτίμησε ν' αὐτοκτονήσῃ γιὰ νὰ διατηρήσῃ οὐ θαυμασταίς της, καθὸς ἔγραφε, τὴν ἀνάμνησι τῆς δόξας της. Τὸ τραγικὸ δὲ τέλος τῆς Ἰσιδώρας Δούγκαν, ἡ ὅποια καθὸς ἔφερε πνίγιχε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἐξάρτα της, τὴν ὄρα πού ἐκκινῶσε μὲ τὸ αὐτοκίνητο της γιὰ ἕνα μαγευτικὸ περίπατο στὴν Κυανὴ Ἀκτῆ, τῆς ἐξασφάλισε τὴν παντοτεινὴ ἀνάμνησι στὴ μνήμη τῶν θαυμαστῶν της. Κι' αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ γινόταν γιὰ καμιά καλλιτέχνηδα, ἂν πέθανε στὰ... ἕκατὸ χρόνια της κι' οἱ ἄνθρωποι πού λάτρεψαν τὴν ὁμορφιά της καὶ τὴν τέχνη της εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ τὴν γνωρίσῃ οὐ καὶ γρηῃ, κατὰ τῆς ὁμορφιάς καὶ χάριτος. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη καταστροφὴ της. Ἀλλὰ μόνον ἀραγε γιὰ μιά διάσημη ἡθοποιὸς ἡ καὶ γιὰ ὅλες τῆς ὁμορφῆς γυναῖκες καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους ἀνδρες ἰσχυεῖ αὐτὸ;

ΤΖΟΥΛΙΟ ΡΙΤΣΙ

ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ της σελίδος 568)

τοὺς διέταξε νὰ πληρώσῃ οὐτὸ Δίφυλο τὸ ποσὸν αὐτὸ ἐνὸ ὁ ἴδιος ἐσφιγγε στὰ στήθη του τὸ λερὸ καὶ πολύτιμο ἐνθύμιον τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, καὶ τὸ καταφιλοῦσε μὲ συγκίνησι.

Μόλις πῆρε τὰ χρήματα ὁ Δίφυλος, ἔβρισε μιά στιγμὴ σάν θαμπαμένος. Ἡ εὐτυχία τὸν ἔβρισε, καὶ δάκρυα γέμιζαν τὰ μάτια του. Ἐπειτα, ἀπότομα καὶ ξαφνικὰ, ἀρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ ἐρημημένον ἐμπορικὸ τῆς Κλυμένης, ξεφωνίζοντας σάν τρελλός:

—Γιῆκαμε πλοῦσιοι, Κλυμένη!... Ἡ εὐχὴ τοῦ προστάτη μου, κι' ἡ δική σου ἡ καλωσύνη, μ' ἔκαναν πλοῦσιο... μὰ βίγινες κι' ἐσὺ μαζί μου!..

Ο ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ της σελίδος 604)

Κι' ἀνάμει' ἀπὸ τὰ δόντια του:
—Ἄραϊα περάσαστε τὴν θραυδιά μας!
—Ὅλοι κρύβουν. Πῆγαν, ψάχνοντας, στὰ κρεββάτια καὶ πῆραν σκεπάσματα. Μοναγὰ ὁ Ἰππόλυτος ἔβρισε δίγως σκέπασμα, ἀλλ' αὐτὸς κοιμῶτανε τώρα θαθεῖα ὡς μιά γυναικί.
—Ἐπιτέλους, ἀρχισε νὰ χαράξῃ. Σὲ λίγο φάνηκε ἡ αὐγὴ, ὁ ἥλιος.

Μαζὺ μὲ τὸ ἄστρο τῆς μέρας ἦρθε μιά ἀπερίγραπτη ἀνακούφισι σ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ κοίραμαμένα κι' ἀγρυπνημένα πρόσωπα. Ζοῦσαν ἀκόμη! Ὁ κ. Βερβάξ σηκώθηκε μὲ κόπο ὄρθιος καὶ πρόσταξε:

—Νὰ ἐτοιμάσῃ τὴ σοκολάτα! Παῦλε, θάρθῃς μαζί μου νὰ ἰδοῦμε τί ἔγινε σὸ πάρκο! Ἐσῆς, Λιβουὰ, θὰ μείνετε ἐδῶ, κοντὰ στὶς κυρίες! Ὁ λαποῦτῆς ὁ Ἰππόλυτος νάρθῃ μαζί μου!

Γιὰ νὰ περάσῃ οὐκ ἔβρισε ἔξω, ἔβρισε ἀνάγκη νὰ χαλάσῃ οὐκ ὀδύφραγμα. Κατόπιν ὁ κ. Βερβάξ κι' ὁ γαμπρός του, ὠπλισμένοι, μαζί μὲ τὸν Ἰππόλυτο, τράβηξαν γιὰ τὴν ἄλλη ἔκρη σὺ τὸ πάρκο. Δὲν ἐβῆκανε τίποτε τὸ ἕσπαστο. Τὸ κοπτεῖται ἦταν ἀνέγγιχτο. Φθάνανε σὺ γάλασμα τοῦ μαντρότουχου. Ὅστε τὸ παρακικρότερο ἴχνος ἀπὸ πατημασιές.

—Πῶς δὲν ἦρθαν οἱ κλέφτες, ἤλιθιε; εἶπε ὁ κ. Βερβάξ στὸν Ἰππόλυτο, θορυμμένος.

—Ὁ ὑπρέτις εἶνε καθάλασει τὴ μιάτρα.
—Οἱ κλέφτες; Ποιοὶ κλέφτες; θέλατε νάρθουν;... Σὰς κοροῦβεισα, γιὰ νὰ μάβετε ἄλλη φορὰ νὰ διώγῃτε ἄδικα τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Θὰ τὸν θυμάστε γιὰ χρόνια τὸν Ἰππόλυτο!

Πῆδσε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά καὶ τῶθαλε στὰ πόδια. Ὁ κ. Βερβάξ ἔβρισε κατακόκκινος. Ἐκανε νὰ φέρῃ τ' ὄπλο στὸν ὄμο του.

—Παλοσκόκυλλο! Θὰ σοῦ σπάσω τὰ πλευρά!...

—Ἦουγᾶστε, Ἦουγᾶστε, εἶπε ψυχραμῶτερος ὁ γαμπρός του πᾶσιοντάς τον ἀπὸ τὸ γέρι.

Οἱ δύο ἄντρες κιντᾶστηκαν κατὰμματα. Κι' οἱ δύο τους ἔβριμαν ἀπὸ τὴ λύσσα τους.

—Ἄς εἶνε! Πᾶνε σπιτί, εἶπε ἐπιτέλους ὁ Παῦλος.

Καὶ προσπαθῶντας νὰ γελᾶσῃ, πρῆσθε:

—Ἐσῆστε, τὴ λέω, ἀναπτή μου πρῆσθῶ: Νὰ μὴ ποῦμε τίποτε στὶς γυναῖκες. Ἄς τοὺς ἀφήσῃ οὐ τοιλάτῃ οὐ τὴν ἐγχαρίστη νὰ διηγοῦνται τὸν τρομερὸ κίνδυνο πού διέτρεξαν...

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΛΘΕ Ο ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Συνέχεια ἐκ της σελίδος 601)

κλιτῶσῃ ἀπὸ νωρίς — μῆτερ σὺ γράφειο καὶ προχώρησε σὺ χροματωσάβτιο.

Σὲ μὴ ὄρα, ἡ διαφρητικὴ δεινότης τοῦ Λουπὲν θριάμβησε, καὶ τὸ χροματωσάβτιο παραβιάστηκε. Μέσος αὐτὸ καὶ σὺ δύο κροκὲ βαίσις τοποθετημένα, ἰσῆχαν νὰ χρομῶγα τῆς κληρονομιάς!..

Τὸν καμῆνὸ τὸν Ἐπιτέ!.. Τὸν εἶνε σικοφαντῆσε ὁ ἐχθρὸς τοῦ! Ὁ Λουπὲν πῆρε τῆς βαίσις, τῆς πῆρε σὺ δωματίου του — ὅπου τὸν περιέμενε ὁ φίλος του — κι' ἔκανε τὴ μοιρασιά μαζί του.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ, ἰτομαζῶταν — παίζοντας τὸ ρόλο τοῦ ἀθῶου — νὰ πᾶν στὸς Ἐπιτέ. Στὴν πρώτη ἐπιμερία ὅμως πού ἀνοῖξε σὺ δρόμο, δάδασε τὴν ἐξῆς καταπληκτικὴ εἶδησι: Ὅτι οἱ Ἐπιτέ εἶχαν ἐξαφανισθῆ!..

Κι' δταν τὸ μεσημέρι πῆγε ὁ εἰσαγγελεὺς μὲ τοὺς πραγματογνώμονας, βρῆκαν τὸ χροματωσάβτιο παραβιασμένον μ' αἶμα!..

Τὴν πρώτη αὐτὴ περιετείτα τοῦ μοῦ τὴν διηγήθηκα, ἔτσι ἀκριβῶς, ὁ Λουπὲν. Μοῦ ἔβρισε ὅμως ἕνα σκοτεινὸ σημείο καὶ τὸν ρῶτησι:

—Γιὰτί νὰ φῆγῃ οἱ Ἐπιτέ!... Δὲν εἶχαν παρὰ νὰ πῶν ὅτι τοὺς ἔκλειμαν τὰ χρομῶγα καὶ νὰ βῆχαν τὸ σπασμένον χροματωσάβτιο!.. Ἀλλὰ συγχρόνως τὰ συγχρητῆρά μου καὶ σὺ σῆνα, κῆρα Λουπὲν!.. Πενήντα ἐκατομῆρια φράγκα σὺ μεριδί μου, ἀπὸ ἕνα μονάχα κόλο, εἶνε κατὶ τὸ σπουδαῖο!..

—Πενήντα ἐκατομῆρια μηδενικά κέρδισα ἀπὸ τὸ κόλο μου!.. ἔβριμῶσε τότε ὁ Λουπὲν, μὲ ξαφνικὴ ἔξω. Κατάλαβε;

—Δὲν κατάλαβα τίποτε!.. τοῦ ξαναεἶπα, ἀπορόντας εἰλικρινά.

—Ἐ, νὰ!.. Μὲ ἐτίλξαν οἱ ἀχρεῖσι οἱ Ἐπιτέ!.. Ὅλοι ἐκεῖνο ὁ τίλο, δια ἐκῆνα τὰ χρομῶγα, ἦσαν πλ.α.σ.τά!.. Τῶσον καθὸ τῶρα, εἶχαν ποιῆσει τὰ νησιῶ!.. Καὶ προετοιμαζῶν ὑστερα τὴν ἐξαφανιστῶν τους καὶ τὴν δραπέτευσί τους σὺ ἔξωτεροῦ!.. Ἐβῆλαν δὲ τὰ πλαστά χρομῶγα στὴ θέσι τῶν ἄλλων, μῆτερ γινόταν ἐντοματῆζῶ καμὰ ἔξῆσας ὡπὸ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς!..

—Ὅστε;... τὴμῆσα νὰ λακῶσι.

—Ὅστε, ἔκλειρα πλαστὰ χρομῶγα!.. Μὰ καλύτερα ἔσο. Γιὰτί δὲν θὰ ἦμιον σήμερα ὁ ἐπερίημος Ἀρσὲν Λουπὲν, ἂν περιέμενε ἐξῆνος τὸ πρῶτο κόλο μου!.. Πενήντα ἐκατομῆρια φράγκα, σοῦ λέει ὁ ἄλλος!.. Θὰ ἦμιον δηλαδὴ ἀρετὰ πλοῦσιος καὶ θὰ σταματῶσι τῆς ἐπαχρήσεσις μου!.. Ἄχ, τοὺς ἀχρεῖσις τοὺς Ἐπιτέ!.. Πῆγα νὰ τοὺς κουρέψῃ καὶ μὲ κοῦρεψαν!..

M. LEBLANC